

Tác Giả: BS Ng c
Thứ Năm, 13 Tháng 10 Năm 2011 06:53

1 / 9

Việt Phát Chung Hy (Park Chung-hee) là một minh chứng khác. Philippines với tài nguyên dồi dào dồi dào sẽ lãnh đạo của một người bất tài như Marcos thì họ u quố chố có thể nói là nghèo nàn, lạc hậu. Vâng, bạn có thể phân biệt rõ ràng Lý Quang Diêu và Phát Chung Hy là hai kẻ đố c tài. Vâng, tôi đồng ý. Họ đố c tài như người đố c tài có đố c. Nhưng quan trọng hơn là họ có tài. Đố c tài mà ngu dốt như Marcos mới đáng sợ gấp triệu lần hơn là đố c tài có tài đố c. Việt Nam từng có Hồ Chí Minh cũng có thể xem là một nhà lãnh đạo có tài chính trị, nhưng tài kinh tế thì là con số 0. Khi ông Hồ mất, Việt Nam không có lãnh đạo tài ba và duy tín để duy trì quốc chúng. Và đó chính là lý do tại sao chúng ta vẫn còn là một trong những nước nghèo nàn và lạc hậu nhất thế giới. Nói nghèo là còn như, phải nói là sụp phá sản thì đúng hơn. Phá sản cả về kinh tế lẫn cả về xã hội.

Vậy thế nào là một lãnh đạo tài ba? Theo tôi nghĩ, người lãnh đạo tài ba là người có tầm và có tâm, có khả năng làm cho người khác muốn nghe theo mình và làm theo ý của mình. Nói cách khác, người lãnh đạo tài ba là người có vision kiên và khả năng để duy trì quốc chúng thịnh vượng và biến vision kiên thành hiện thực. Để có khả năng duy trì quốc chúng, tôi nghĩ người lãnh đạo phải có 10 phẩm chất sau đây.

Phẩm chất số 1 là có tầm nhìn. Người lãnh đạo như thuyền trưởng đi thuyền khi trên con tàu, người trên boong tàu, nhìn rõ phía trước, tránh chướng ngại vật và tìm đường an toàn mà đi. Tầm là người lãnh đạo phải có tầm nhìn xa như rõ ràng, phải biết lái con thuyền để tránh xung đột. Các vua chúa Thái Lan đã từng lái con thuyền để tị nạn Thái Lan như thế, họ không làm anh hùng để tham chiến với ai, thậm chí chấp nhận một chút thiệt thòi để đưa đến tị nạn giàu mạnh. Họ có tầm nhìn xa, biết mình biết người và vì lợi ích chung của đất nước.

Để chiểu hiểu tình hình Việt Nam, lãnh đạo chúng ta có vision kiên gì? Họ muốn Việt Nam đi theo đường hòng xã hội chủ nghĩa, lý chủ nghĩa cộng sản làm kim cương. Nhưng đó là đường sai lầm. Chính vì đường hòng XHCN đã biến một phần đất nước thành xu hướng gổo phần ăn độn bo bo. Chính vì đường hòng XHCN đã biến phần của Việt Nam có thể giàu có thành nghèo hèn như ngày hôm nay. Chính vì đường hòng XHCN mà họ thống giáo dục rồi như canh họ như ngày nay. Bây giờ thì ai cũng biết chủ nghĩa cộng sản là lo ngại chủ thuyết không thành. Ngay cả quê hương của chủ nghĩa cộng sản cũng đã tụt lùi nó một cách không thể tưởng tượng. Đặng Lai Lật Ma từng nói: “Cộng sản là loài cẩu dìm trên hoang tàn của chiến tranh; là loài nếm đư c sinh sôi nảy nở trên rác rưởi của cuộc đời”.

Mối liên hệ giữa CNXH và phần lớn là mối liên hệ nhân quả. Nhưng nước theo đường hòng xã hội chủ nghĩa sau khi tụt lùi con đường đó trở nên giàu có. Bắc Triều Tiên và Cuba kiên đường theo xã hội chủ nghĩa là những nước nghèo nhất thế giới. Nước ta khá lên cũng vì tụt lùi chủ nghĩa bao cấp, hợp tác xã theo mô hình XHCN. Ngày nay, Việt Nam sau một thời suy sụp nay lại giàu có cao hơn cả “kinh tế thị trường đường hòng xã hội chủ nghĩa”. Đó là một đường hòng quái thai. Quái thai vì kinh tế thị trường thì không thể nào xã hội chủ nghĩa được. Ngay cả những lãnh đạo đưa ra nó, họ cũng không hiểu họ nói gì! Vậy thế mà lãnh đạo Việt Nam đang lái con thuyền để tị nạn để đi theo hòng mà chính họ không biết hòng nào. Nhưng dân thì biết rõ rằng họ đã lèo lái con thuyền để tị nạn để chôn hòng và chúng ta đang và sẽ trả giá đắt cho sự chôn hòng đó.

Phạm chất số 2 của người lãnh đạo là liêm chính. Tôi hiểu “liêm” là không tham nhũng, “chính” là chính nghĩa, chính trực. Người liêm chính là người có chính nghĩa và không tham nhũng. Lãnh đạo phải có phẩm chất liêm chính thì mới thu hút được nhân tâm. Người lãnh đạo tiêu biểu có phẩm chất là này cả Hồ Chí Minh. Ông cả có một cuộc sống thanh bạch cho đến ngày mất đi và không có tài sản nào đáng kể. Ông cả có khả năng thu hút quần chúng vì tầm gương trong sáng đó.

Nhưng rồi từ cuối trong thế kỷ này, Việt Nam chúng ta có một lãnh đạo nào có thể xem là liêm chính. Họ không được dân bầu thì làm sao có chính nghĩa. Người cả, quan tham quá nhiều. Quan tham hiểu biết trong bộ máy cả Đảng, cả nhà nước, doanh nghiệp tư nhân. Quan tham hiểu biết trong tất cả các cấp chính quyền, từ cao nhất đến thấp nhất. Có thể nói rằng chúng ta bao giờ trong lịch sử nước ta tham ô hối lộ tràn lan và ngang hành như hiện nay. Người cả nói rằng sẽ không tuyên truyền rằng “Mô Nguyễn” là đáng nghĩa với tham ô hối lộ. Điều đó cũng đúng một phần. Nhưng người cả nói rằng không dám thú nhận rằng chúng ta do Đảng CSVN lãnh đạo ngày nay còn tham ô hối lộ cả trăm lần so với thời “Mô Nguyễn”. Chúng ta có bao giờ nhìn mua quan bán chức phải không như hiện nay. Chúng ta có bao giờ ngang hàng cấp tá, cấp tướng rồi bèo như hiện nay. Chúng ta có bao giờ ngang hàng tiền sĩ rồi rúng như hiện nay. Đó không phải là dấu hiệu của suy vong thì là gì? Lãnh đạo Việt Nam ngày nay là những người không có vị nhân kiêu mà còn thiếu tính liêm chính.

Phạm chất số 3 là đức nhân. Đức nhân là dùng thời gian và năng lực của mình để hoàn thành một công việc. Đức nhân là quên mình, quên dân. Có thể nói thế hệ lãnh đạo trong thế kỷ này là những người đức nhân. Họ theo cách mạng, theo cả Hồ vì đức nhân đánh Tây, đuổi Mỹ, dành độc lập cho quê hương. Họ sẵn sàng hy sinh vì lý tưởng đó. Họ thật sự là những người đức nhân. Còn nhiên, tôi chưa nói họ đức nhân có đúng hay không, tôi chỉ nói họ là tiêu biểu cho lý tưởng đức nhân.

Ngày nay thì sao? Theo tôi thấy, lãnh đạo chúng ta chưa chúng mình rằng họ đức nhân vì sự thanh vắng của đất nước. Đất nước hòa bình, họ lo cho bản thân và gia đình họ là cho đất nước. Thật vậy, họ đâu có thì họ đức nhân thì vì quyền lợi cá nhân và gia đình cả họ. Họ sẵn sàng làm tất cả để giữ cái ghế, vị trí của họ trong bộ máy nhà nước, bộ máy Đảng. Họ đức nhân vào Đảng không phải để phục vụ nhân dân mà để được ăn trên ngồi chốc, được đem bổng lộc cho dòng họ, gia tộc. Đó bài cả Huy Đức sẽ thấy một ông chủ tịch Quốc hội (Nguyễn Đức Mạnh) mà không hề biết thành phố Hồ Chí Minh có bao nhiêu dân và còn trẻ ra ngoài thiên thành phố có nhiều xe! Lãnh đạo Việt Nam ngày nay là những người không có vị nhân kiêu, thiếu tính liêm chính và không đức nhân vì sự nghiệp chung.

Phạm chất số 4 là dám nói dám làm. Một phẩm chất quan trọng của người lãnh đạo giỏi là dám nói ra vị nhân kiêu của mình và dám thề hiến cũng như chịu trách nhiệm với hậu quả của việc làm. Đó là phẩm chất của một lãnh đạo can đảm và có danh dự. Một lãnh đạo dám nói dám làm thì ra một tầm gương tốt để cấp dưới và người dân có thể tin tưởng vào họ. Chúng ta đã thấy lãnh đạo Hàn Quốc dám chịu trách nhiệm như thế nào. Họ sẵn sàng xin lỗi công chúng khi cấp dưới làm sai. Lãnh đạo Nhật sẵn sàng và tự nguyện từ chức khi không làm tròn trách nhiệm.

Còn Việt Nam thì sao? Chúng ta đã thấy có nhiều lãnh đạo chỉ nói mà không dám làm. Cũng có nhiều người làm nhưng không dám chịu trách nhiệm. Lãnh đạo Việt Nam không hề có văn

hóa tội chết, không hề có danh dự. Lãnh đạo Việt Nam không quen với hai chữ “xin lỗi”. Họ tự ra rết vô trách nhiệm. Công trình xây dựng có vấn đề, vỡ đê, ngập cây cầu sụp đổ đang sắp, nên ứ đọng giao thông triền miên, tội phạm hoành hành, công an tàn ác và giết dân, giáo dục suy thoái, y tế hạn chế, ngập lụt ai chịu trách nhiệm. Có bộ trưởng y tế còn tráo trộn tuyên bố ra đi một cách thanh thản để rồi sau đó ngậm miệng di sản rồi mù. Do đó, phải nói rằng lãnh đạo Việt Nam ngày nay là những người không có vision, thiếu tính liêm chính, không dấn thân và vô trách nhiệm.

Phần chết số 5 là quy tắc đoán. Quy tắc đoán không có nghĩa là hung hãn! Quy tắc đoán có nghĩa là quy tắc tâm làm theo kế hoạch và ý định đưa ra để đạt kết quả. Quy tắc đoán cũng có nghĩa là khả năng diễn đạt một cách rõ ràng, không để cho người khác hiểu lầm. Người lãnh đạo phải quy tắc đoán để đạt được kết quả đưa ra. Tôi nghĩ đến một người gây ra nhiều tranh cãi nhưng có phần chết quy tắc đoán, đó là ông Nguyễn Bá Thanh của Đà Nẵng. Ông là một lãnh đạo dám nói, dám làm và quy tắc đoán. Ông nói không thu được quan chức hay chức vụ chuyên tu là ông làm. Ai dèm pha thì dèm pha, ông vẫn không thay đổi quan điểm và vẫn làm. Ông có thể là một tài và có vài vấn đề khác, nhưng ông là người lãnh đạo có tài, dám quy tắc đoán.

Nhưng chúng ta phải nhìn nhận rằng rất hiếm thấy những lãnh đạo như Nguyễn Bá Thanh. Người khác, chúng ta thấy toàn những lãnh đạo chỉ làm theo chủ trương của cấp trên, không hề quy tắc đoán. Họ chỉ là những người lãnh đạo ngoan ngoãn, với vision duy nhất là giữ được cái vị trí hiện tại. Một vấn đề chết họ cũng không dám tuyên bố cho dân biết vì sợ得罪 cấp trên. Khi kẻ thù xâm phạm vùng biển của ta, họ không hề có một lời tuyên bố bảo vệ người dân và lãnh hải. Ngay cả ngày hôm nay còn không dám (?) đưa ra một bộ trưởng hay thủ trưởng nào! Lãnh đạo Việt Nam ngày nay do đó là những người không có vision, thiếu tính liêm chính, không dấn thân, vô trách nhiệm và thiếu tính quy tắc đoán.

Phần chết số 6 là cái mũi. Tôi hiểu cái mũi là lòng nghe tâm từ người và người của người dân, lòng nghe những ý tưởng mà không hề có cùng ý tưởng với mình. Người lãnh đạo tài ba là người tôn trọng ý kiến của người khác, tin tưởng vào dân và trí thức. Người lãnh đạo có tài không cần có học cao, nhưng phải hiểu rõ và có khả năng thu hút người tài chung quanh mình. Người có tài thường có cá tính và “trung ngôn ngôn chí”, nên người lãnh đạo phải biết lắng nghe và tôn trọng ý kiến của họ.

Tuy nhiên, rất hiếm thấy lãnh đạo Việt Nam có tính cái mũi. Thái độ cái mũi của cả Hồ và ông Võ Văn Kiệt không hề có trong giới lãnh đạo hiện nay. Mới đây, wikileaks tiết lộ rằng một vài lãnh đạo Việt Nam không có mũi với chuyện họ và họ đang có ông Nguyễn Cao Kỳ. Họ không lắng nghe giới trí thức phản biện về bauxite. Chúng ta biết rằng vấn đề IDS bị bác bỏ đã đóng cửa. Họ không cho tờ báo chí. Họ kêu gọi báo chí tham nhũng, nhưng nhà báo phải đi tù vì chứng tham nhũng! Ai nói gì khác họ là mang cái mũ “phản động”, “thành phần bất mãn”, thậm chí “chống chế độ”. Đến nhà văn đại tá Nguyễn Ngọc, tiến sĩ Nguyễn Quang A, giáo sư Nguyễn Huệ Chi, giáo sư Phạm Toàn ... mà họ còn liếm vào nhóm “phản động”! Lãnh đạo Việt Nam đã đánh mất niềm tin của trí thức và người dân. Vì thế, có thể nói rằng lãnh đạo Việt Nam ngày nay là những người không có vision, thiếu tính liêm chính, không dấn thân, vô trách nhiệm, thiếu tính quy tắc đoán và không có cái mũi.

Phần chết số 7 sáng tạo. Sáng tạo là có khả năng suy nghĩ cái mới, suy nghĩ khác những quy

định giáo dục. Nguyễn lãnh đạo tài ba phải có khả năng sáng tạo để có thể nhìn thấy trước những gì người khác không nhìn thấy.

Lãnh đạo nước ta thật khó có khả năng sáng tạo do họ bị trói buộc trong giáo dục của Đảng. Họ không nói ra được một điều gì ngoài những quy định, quy tắc của Đảng. Thấy nghe qua một bài diễn văn của các cấp lãnh đạo, chúng ta thấy họ chỉ đi để lại những tư tưởng nhàm chán. Tiến lên xã hội chủ nghĩa. Họ chấp và làm theo từng mệnh lệnh của bác Hồ. Đảng ta quang vinh vĩ đại. Vân vân. Những câu chủ nhàm chán chủ có một mục đích duy nhất là nhồi sọ. Họ thốt ra những khái niệm mà chính họ không hiểu ý nghĩa. Họ chỉ là những người hô khẩu hiệu. Trong môi trường bị Đảng kiểm soát họ không thể suy nghĩ được cái gì mới, bởi rất dễ bị quy chụp là “xét lại”. Do đó, khó có thể có những lãnh đạo Việt Nam có tính sáng tạo. Khi gặp tình huống khó khăn và người dân bày tỏ quan tâm, tất cả những gì họ có thể nói là “đợi chờ Đảng và nhà nước lo”. Những họ không hề thích được lo cái gì, trong khi người trẻ tuổi bị kìm hãm xâm chiếm. Họ không có chí nào gì sáng tạo để giúp ích cho đất nước. Họ không có sáng kiến nào để làm cho dân giàu nước mạnh mà họ hiểu và phải biết. Bên cạnh đó, có nhiều sáng tạo của những người chủ nghĩa ai như bị trói buộc Đinh La Thăng và Nguyễn Thiệu Nhân. Họ đòi ra những quy định có những hạn chế nhưng lại không hề có nghiên cứu gì cả. Một khi làm việc theo chủ nghĩa. Họ tự ra năng động bằng một cú điện thoại. Họ tự ra năng lực những họ bị bị mình thành những kẻ bị bị mà không có sáng kiến gì cả. Vì thế, lãnh đạo Việt Nam ngày nay là những người không có vision, thiếu tính liêm chính, không dấn thân, vô trách nhiệm, thiếu tính quy tắc đoán, không có niềm tin và không có sáng kiến (đặt).

Phạm chất số 8 là công minh. Không cần nói ra, ai cũng biết công minh là đối xử với mọi người một cách công bằng và minh bạch, trước sau như một. Phạm chất công minh đòi hỏi người lãnh đạo phải tôn trọng pháp luật, sống và làm việc theo pháp quy chế không phải theo những mối liên hệ cá nhân và bè phái. Chủ tịch nước không xem công minh là quan trọng. Chính vì thế mà khi Liên Xô đổi mới, Gorbachev giới thiệu cao ngạo của “Glasnost” mà thực chất là công minh hóa.

Những nước ta trong thế kỷ hiện tại, tất cả các mối liên hệ chủ yếu chi phối của thân thể, quyền lực và Đảng. Dân gian vẫn nói “Nhật thân, nhĩ thân, tam quy, tứ chi”. Quan tòa xét xử dựa vào cái gì là “nhân thân” hơn là lý luận và tư tưởng. Người ngoài Đảng lúc nào cũng bị thất thời hơn Đảng viên. Đó là chưa kể đến những phe phái chủ nghĩa. Một người vào trung ương liền kéo theo đàn em, đàn anh để phe phái theo để kết bè kết cánh. Họ quỳ là tất cả những hành xử dựa vào thân thể, bè phái. Họ cần đến kẻ để họ để Đảng là có những trò đánh đấm nôi bị và họ sẽ dùng báo chí cho mục tiêu đó. Nhìn bên ngoài người ta sẽ nghĩ báo chí có thể do nêu lên những cá nhân “tiêu cực”, những người dân bị bị quá rõ ràng đó là những trò đánh đấm để tranh quyền tranh chức. Lãnh đạo mà không công minh, hành xử trước sau như một thì làm sao huy động được quần chúng. Không ngạc nhiên khi thấy người dân xem lãnh đạo như là những người đóng kịch. Mà họ đóng kịch rất kém. Họ đóng kịch để làm như tuân theo pháp luật nhưng trong thực tế là họ đứng trên pháp luật. Lãnh đạo Việt Nam ngày nay là những người thiếu tư tưởng nhìn xa, thiếu tính liêm chính, không chịu dấn thân, vô trách nhiệm, thiếu tính quy tắc đoán, không có niềm tin, dốt và thiếu công minh.

Phạm chất số 9 là văn minh. Trong thế kỷ hiện tại người lãnh đạo không chỉ là một công dân Việt Nam mà còn là một công dân toàn cầu. Điều này đòi hỏi người lãnh đạo phải xuất hiện một

cáchlech thiếp, phởibiệt hành xỏmặt cách có văn hóa và văn minh vớidễng nghiêp ngoạiquả. Nếuu ngườita biệtchợigolf, lãnhđồocũng nên biệtthamđ. Nếuu ngườita nóiđồctình hìnhquảctổ, lãnhđồocũng phởibiệttham gia câu chuyểnvà cóchính kiểnn. Lãnhđồonên ăn nóiu loát. Tuy không cầnnhờng sỏrắttắtnếu lãnhđồobiệtmặt ngoạing. Chúng ta thớyhình ỏnh cầanỏthổtổng Thái Lan, mặtngườicó hỏc hành nghiêpchỏnh, ăn mắcdổn giểnnhờnglech thiếp, nói tiếng Anh ỏu loát, rắtgắndân nhờng khi gắplãnhđồonắcnngoài bà cũng có khỏnắng trao đổimặt cách tởnhiên.

Còn lãnhđồonắcta? Chỏnhìn qua cách ăn mắcvà đi đễng chúng ta cũng dỏdàng thớylãnhđồonắcta chầavẫn minh và thiếunhờng nét văn hóa tởithiế. Chúng ta biệtrỏng lãnhđồota thớng xuốttâm miển quỏ, ít ra nắcnngoài, nên hỏchầaquen vớinhờng cách ỏng đổivẫn minh. Thỏnhìn ông NguyểnnChí Vỏnh, ông Đĩnh La Thắng, hay rắtnhiếulãnhđồokhác chúng ta thớyhỏăn mắcrắtxỏa, quầáo chỏng chỏng đầu vào đầu, caravat thì hỏhỏng hỏc sai kiểucách, tóc tai bù xủ, tắtcỏtỏonên nhờng con ngườitrỏng rắtpỏncỏm. Có ngườimà tởinghĩ trong đổihỏchầabao giểdùng đổncáilỏttỏichổu! Hỏthỏhiểnrắtrỏcáitính kém vẫnmình và kém văn hóa. Chúng ta biệtrỏng lãnhđồonắcta không có hỏcnhiếunhờng ỏicó bỏng cắprắtcáo. Chúng ta biệtrỏng phỏnnỏnhờng cáibỏng đỏchỏlà mua bán chỏkhông phỏido mắtmắihỏctỏp mà có. Do đỏ, khi gắpngườicùng trỡnh đỏ, hỏỏng xỏmặt cách thỏpkém hỏn, lép vớhỏn. Hỏcũng rắtkém tiếng Anh. Nhìn ông Phỏm Gia Khiểnbỏcỏnh bà Clinton thì chúng ta xỏuhỏcho ngàingỏitrỏng Viểt Nam biệtdỏng nào. Do đỏ, lãnhđồo Viểt Nam ngày nay là nhờng ngườithiếutỏm nhìn xa, thiếutính liêm chính, không chỏudỏnthân, vô trách nhiểm, thiếutính quyểt đỏán, không cắimỏ, thiếutrỡnh đỏ, thiếucông minh và có phỏnkém văn hóa.

Phỏm chỏtsỏ10 là biệtthỏng ngườic. Làm lãnhđồophỏibiệtkhỏnỏikhỏcầangườidân, phỏibiệtchia sỏvui buểnvớingườidân. Điểukỏnhỏt là lãnhđồovỏcỏm, quan liêu. Mặtlãnhđồovỏcỏmlà lãnhđồothiếunhântính. Thỏngdân theo cáinhỏncầatỏilà gắndân khi dỏngắphỏnnỏnhỏcthiểntại. Lãnhđồo Mỏsỏn sỏng trỏhoẫnmỏtchuyểncông du đỏđithểmdân trong lúc hỏnnỏn. Chúng ta đỏthớycáchchính khách Thái Lan và Singapore tiểpcầndân nhỏthỏnào trong lúc hỏgắpnỏn. Hỏkhông mầumỏ, không đi cỏutrỏhay thểmdân chỏđỏchỏp đỏđỏmỏtmỏnhỏđỏp, hỏtỏra là nhờng ngườibiệtkhỏcáikhỏcầadân.

Còn các lãnhđồonắcta thì hoàn toàn không có đỏu hiếunào đỏgỏilà thỏngdân. Tuểnvỏaquá, chúng ta thớy trong khi dỏnắclũ trầnvỏlàm ỏnhỏng nghiêmtỏng đổnmầnmầncầanông dỏnmắtsỏtỏnhỏmiển Tây, nhờng có lãnhđồonào ghé thăm đầ. Ông tỏng bí thỏ thì bỏnchủnbỏchỏchuyểndỏthểmthểntrỏu. Còn các vỏkhácthỏimỏilỏng tiểng, chỏng ai có ỏihỏihỏn, chỏng ai thểnhànxỏng xem tình hình ra sao. Nhờng hỏcó ra chỏthỏ! Trỏỏc đỏ, ngay cỏmắttỏnlũ ỏttỏchỏỏmiển trung, có lãnhđồoghé thăm ăn mắchỏnhỏchủ, có ngườiche dù, đễng trỏng gỏđỏt cao chỏtrỏ, giểng y nhỏhình thỏcdỏn ngày xỏa đi thỏsáttình hình. Mắthình ỏnhỏrắtpỏncỏm mà giỏiblogger đỏnỏnhỏ. Viểclãnhđồoxadỏnchỏng có gỏilà bí mắtt. Ông Phan Minh Tánlà cỏuyểnvỏn trung ỏỏng Đễng cũng nỏ “giỏadân và lãnhđồocó mắtsỏkhỏng cách trong vỏn đỏ này, gỏy ra ít nhiếubỏcxúc trong xã hỏi”. Bỏcxúc? Tỏinghĩ nỏithỏlà cỏnlechỏ. Phỏinỏilà khỏnh. Dân rắtkhỏnhlãnhđồo. Dân khỏnhlãnhđồovỏhỏlà nhờng ngườithiếutỏm nhìn xa, thiếutính liêm chính, không chỏudỏnthân, vô trách nhiểm, thiếutính quyểt đỏán, không cắimỏ, thiếutrỡnh đỏ, thiếucông minh, kém văn hóa và không hỏbiệtthỏngdân.

Lãnh đạo Việt Nam ngày nay làm gì để hoàn toàn không gì cả? Họ cần đến. Chúng ta không làm theo lời dạy của họ, nhưng họ lại rất thích lấy hình thức và những lời giáo huấn của họ ra để giáo dục người khác. Đó là hình ảnh của một thế hệ lãnh đạo do đó để giáo dục và đối trả.

Nhưng tôi sao lãnh đạo Việt Nam ngày nay bất tài và đối trả như thế? Tôi nghĩ cần phải nhìn vào sự xuống thân và quá trình trở nên thành của họ thì sẽ thấy được ngu ngốc của họ và có câu trả lời. Nhưng người lãnh đạo Việt Nam ngày nay đều là đảng viên Đảng CSVN. Họ được dạy một cách khác nhau theo các vị chức nghĩa của họ. Đảng của họ sẽ theo một tôn giáo, nhất là Thiên chúa giáo La Mã. Tính chất tôn giáo của Đảng có thể nhìn thấy từ các câu nói của họ. Thiên chúa giáo có đức giáo hoàng, Đảng CS có tổng bí thư. Thiên chúa giáo có hội đồng giám mục, Đảng CS có ban bí thư. Thiên chúa giáo có hội giám mục, Đảng CS có bí thư tổng cục. Thiên chúa giáo có cha, Đảng CS có bí thư chi bộ. Thiên chúa giáo có tín đồ, Đảng CS có đảng viên. Thiên chúa giáo xem người ngoài là “ngoại đạo”, Đảng CS xem người ngoài Đảng là ... quần chúng. Quần chúng không đáng tin cậy vì quần chúng nói chung là có tội hay có tội mà không có tội. Trong cái tôn giáo đó, tín đồ (đảng viên) phải tuyệt đối tin vào giáo huấn của Đảng, không được chống lại. Họ được dạy và đều tranh giành nhau. Họ được dạy và đều tranh giành nhau. Chính vì thế mà ngôn ngữ của họ là “cướp”, “giành”, “giết”. Họ nói huênh hoang rằng “cướp chính quyền”. Suy nghĩ ta ra bằng người, họ cũng cướp chính quyền bằng vũ lực, nên họ nghi ngờ cái quần chúng ngoài Đảng cũng có ý đồ cướp quyền. Đó là lý do họ đàn áp người dân khi người dân biểu tình phản đối Tàu Cộng (chủ của GS Vũ Cao Đàm mà tôi nghĩ là chính xác) và áp đặt một chế độ công an trị. Đó là mô hình theo chế độ và hoạt động của Mao Trạch Đông và Stalin. Được tôi luyện và trở nên thành trong cái môi trường tôn giáo Mao – Stalin như thế, chúng ta không ngạc nhiên khi thấy giới lãnh đạo Việt Nam:

* Thiệt hại tinh thần – Vì họ quan tâm đến số sống còn của Đảng chứ không phải của dân tộc hay đất nước.

* Thiệt hại tính liêm chính – Vì họ sống trong môi trường đối trả, dựa vào quan hệ cá nhân. Tổng bí thư đảng cộng sản Liên Xô Gorbachev nói: “Tôi đã bỏ mặt nạ của cuộc đời cho lý tưởng cộng sản. Ngày hôm nay tôi phải đau buồn mà nói rằng: Đảng cộng sản chỉ biết tuyên truyền và đối trả”.

* Không chịu đựng thân thể cho đất nước – Họ chỉ biết đến thân thể cho Đảng, cho cá nhân vì lý tưởng của họ là số tiền trong túi của Đảng.

* Vô trách nhiệm – Tôn giáo còn có trách nhiệm, nhưng lãnh đạo ngày nay không có trách nhiệm vì họ không chịu chấp nhận chế độ giáo của Đảng và nhà nước. Đảng ra lệnh nhà nước làm nhưng Đảng không chịu trách nhiệm!

* Thiệt hại tính quy tắc đoán – Luôn lên trong môi trường của Đảng và theo chế độ họ không hề có ý tưởng để cải thiện và quy tắc đoán.

* Không có niềm tin – Vì giáo dục của Đảng là phải nghi ngờ người ngoài Đảng nên họ lúc nào cũng có thái độ nghi ngờ quần chúng, nghi ngờ trí thức.

* Thiệt hại trình độ – Họ không có tố do họ chỉ biết những gì ngoài giáo dục của Đảng nên khó có thể có trình độ cao và rõ ràng.

* Thiệt hại công minh – Sống và làm việc trong môi trường Đảng như là một hội kín thì không thể nào có sự minh bạch được.

* Kém văn hóa – Văn hóa của họ là văn hóa Đàng, văn hóa làng xã, mà trong đó mỗi người xuýt xoa với nhau, bênh vực nhau. Nên khi ra ngoài họ không thoát được cách hành xử của văn hóa ao làng.

* Không hề biết thế nào dân – Đàng xem dân là những người có tiềm năng phát triển, nên họ lúc nào cũng nhìn dân bằng cặp mắt nghi ngờ. Không thể nào đòi hỏi họ thế nào dân. Thế nhưng Nga Vladimir Putin nói thế họ nói “Những ai còn tin vào những gì chúng tôi nói là không có cái đầu. Những ai làm theo lời của chúng tôi là không có trái tim”.

*

Việt Nam nghèo hèn như: Benjamin Rusnak/Zuma
From Doubletruck, Food for the Poor

Chúng ta có những khu vực vô lý những chúng ta để câu hỏi. Một trong những khu vực thu nhập vô lý đó là “Đàng lãnh đạo, nhân dân làm chủ, nhà nước quản lý”. Những dân di cư có thể hỏi trong một đất nước chúng ta có ai làm công việc thì họ làm sao khá hơn! Những suy nghĩ kiểu câu hỏi này đó chúng ta thấy một sự gì đó. Đàng lãnh đạo, những Đàng không hề chịu trách nhiệm trước dân. Bao nhiêu oan khiên từ thời Cờ cách ruộng đất, rồi từ công viên chức VNCH, đánh thuế sản phẩm bán ... Đàng vẫn không đưa ra chịu trách nhiệm. Nhà nước thực chất là từ Đàng, xuất thân từ Đàng. Nói “nhà nước quản lý” chính là Đàng quản lý. Nhân dân làm chủ cái gì trong khi Đàng quản lý tất cả? Trong thực tế chúng ta là chế độ thực dân kiểu Đàng trị. Chế độ này rất khác với chế độ thực dân kiểu cũ hay kiểu mới mà những chúng tôi thích phê phán và kêu gọi đánh phá. Trong chế độ thực dân kiểu Đàng trị, những dân không có quyền gì cả. Tất cả, từ lập pháp đến hành pháp đều do Đàng để quyết định. Những dân chỉ là những nô lệ kiểu mới mà thôi. Những dân lao động ngày đêm không ngừng làm giàu thêm cho mấy ông quan tham có thể Đàng.

Trong chế độ thực dân kiểu Đàng trị và môi trường bán tôn giáo bán chính trị, không có chế độ cho những ai có thể tài. Những ai có tài là những ai thích tiêu, thích chơi, thích tìm cái mới. Họ sẽ không thể nào và không bao giờ chịu sự trói buộc bởi một ý thức hệ nào vĩnh viễn, càng không chịu sự chi phối của các giáo lý để rồi rồi quy củ của Đàng. Họ càng không thể chấp nhận chế độ nghĩa chúng tôi theo kiểu Mao – Stalin, bởi trong thực tế chế độ nghĩa đó chúng tôi tình thần khai sáng tri thức. Những chúng ta, muốn lãnh đạo thì phải có thể chế độ. Thế là những người có thể tài và yêu chuộng tự do không có vai trò trong việc lãnh đạo. Những chúng tôi, những người tham gia Đàng để gọi là lãnh đạo là những người bất tài, có hại, những người chỉ muốn vâng lệnh chứ không có khả năng suy nghĩ để lập. Thế là cái chính sách có thể nói là quái đản đó là một cách loại bỏ những nhân tài ưu tú của đất nước. Đó chính là lý do tội sao chúng ta dù lúc nào cũng có những tài, nhưng trong cái cái chế độ này kín cửa Mao – Stalin pha màu từ bên trong thì những tài hoàn toàn bị loại bỏ.

Vài người hy vọng một cách huyền bí rằng trong thời đất nước suy đồi sẽ có một “minh quân”,

Tại sao Việt Nam nghèo hèn?

Tác Giả: BS Nguyễn

Thứ Năm, 13 Tháng 10 Năm 2011 06:53

một “nhân tài xuất chúng” sẽ xuất hiện. Trong bối cảnh và chế độ Mao – Stalin hiện nay đó chính là một giới cầm đầu. Chúng ta không ngạc nhiên khi thấy giới trí thức đang quay lưng với những lời kêu gọi của Đảng và nhà nước. Chúng ta cũng không ngạc nhiên tại sao đất nước đã thống nhất 36 năm nhưng lòng người thì chia thành hai.

Do đó, tuy câu trả lời tại sao Việt Nam nghèo hèn là do thiếu lãnh đạo có tài, nhưng căn cứ sâu xa của câu trả lời chính là ... Đảng. Đảng CSVN và chế độ nghĩa cửng sốn chính là nguyên nhân dẫn đến lãnh đạo bất tài. Lãnh đạo bất tài làm cho đất nước đi chệch hướng, tồn tại và tồn tại trong thời chiến, kinh tế lạc hậu, đời sống xã hội suy đồi. Vấn đề là VN không có một đảng chính trị khác ngoài Đảng CSVN. Đó cũng là một bất hạnh cho dân tộc. Bởi vậy tôi nghĩ Đảng CSVN phải tìm cách, phải thay đổi từ bỏ mô hình Mao – Stalin. Chỉ khi nào thoát khỏi mô hình Mao – Stalin và thi hành dân chủ thì may ra nước ta mới có cơ hội thoát nghèo. Và thoát hèn.